

2005, mun. Chișinău, str. Petru Rareș 18.
tel/fax: 0 (22) 22-15-47

2005, мун. Кишинэу, ул. Петру Рареш 18.
тел/факс: 0 - (373) 22-15-47

La _____ 2012 4/12 - 3/13
din _____ 2013

Dlui Alexandru TĂNASE
Președintele Curții Constituționale a R. Moldova

Stimate domnule Președinte,

În conformitate cu art. 4, 39 din Codul jurisdicției constituționale, Curtea Supremă de Justiție Vă expediază spre soluționare sesizarea privind controlul constituționalității unei sintagme din alin. (1) și (2) art. 320 Cod penal, la demersul Judecătoriei Centru, mun. Chișinău în legătură cu soluționarea plîngerii depuse de petiționara Crivova Valentina împotriva ordonanței de neîncepere a urmăririi penale.

Anexă:

1. Copia Hotărîrii Plenului CSJ nr. 24 din 24.12.2012 (1 filă);
2. Sesizarea adresată Curții Constituționale (8 file);
3. Materialul nr. 10-241/12;
4. Materialul nr. 1-185 pr/09;

Cu respect,

Președintele
Curții Supreme de Justiție

Mihai POALELUNGI

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE A REPUBLICII MOLDOVA	
INTRARE NR.	<u>19</u>
<u>28</u>	<u>01</u> 20 <u>13</u>

**Plenul Curții Supreme de Justiție
a Republicii Moldova**

HOTĂRÎRE

**Cu privire la adoptarea sesizării privind constituționalitatea unei sintagme din
alin. (1) și (2) art. 320 Cod penal**

HOTĂRĂȘTE:

1. A adopta sesizarea privind constituționalitatea unei sintagme din alin. (1) și (2) art. 320 Cod penal.
2. A remite sesizarea pentru soluționare Curții Constituționale a Republicii Moldova.

**Președintele
Curții Supreme de Justiție**

Mihai POALELUNGI

Chișinău
24 decembrie 2012
Nr. 24

Curții Constituționale a Republicii Moldova

Subiectul sesizării: Curtea Supremă de Justiție
a Republicii Moldova
mun. Chișinău, str. Kogălniceanu 70

SESIZARE

privind controlul constituționalității unei sintagme din alin. (1) și (2) art. 320 Cod penal, la demersul Judecătoriei Centru, mun. Chișinău în legătură cu soluționarea plîngerii depuse de petiționara Crivova Valentina

1. În procedura judecătorului de instrucție a Judecătoriei sec. Centru, mun. Chișinău se află în examinare, plîngerea petiționarei Crivova Valentina împotriva ordonanței procurorului în Procuratura sect. Centru, mun. Chișinău din 11.06.2012 privind refuzul în pornirea urmăririi penale în baza art. 320 Cod penal, precum și, împotriva ordonanței procurorului sec. Centru mun. Chișinău din 05.09.2012 prin care plîngerea cet. Crivova Valentina a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată.

În plîngerea adresată instanței s-a invocat că, ordonanțele procurorului sunt neîntemeiate, ilegale, pasibile anulării, deoarece în viziunea petiționarei, procurorii afirmă nejustificat, că în procesul de examinare a materialelor s-a constatat, că hotărîrea instanței de judecată a fost executată și că Crivova Valentina și-a modificat pretențiile înaintînd, către Î.M. „Piața Centrală” o altă acțiune în instanța de judecată, care la moment se află în proces de examinare, ceea ce nu demonstrează faptul că Î.M. „Piața Centrală” nu a executat hotărîrea instanței de judecată. Prin titlul executoriu, eliberat de către Judecătoria sec. Centru, mun. Chișinău din 11.04.2008, Î.M. „Piața Centrală” a fost obligată să transmită ghereta nr. 14 bloc 16 petiționarei, ceea ce *de jure*, a fost executat, iar *de facto*, petiționara nu se poate folosi de ghereta respectivă conform destinației pînă la ziua de astăzi. Neexecutarea hotărîrii judecătorești irevocabile începînd cu 11 aprilie 2008, chiar și după aplicarea amenzii contravenționale directorului Î.M. „Piața Centrală” d-lui Ion Stratulat, este temei legal pentru inițierea responsabilității conform alin. (2) art. 320 CP, iar faptul că petiționara se află în alt litigiu cu Î.M. „Piața Centrală”, care este în curs de examinare în instanța de judecată, nu poate servi drept temei pentru refuzul în pornirea urmăririi penale împotriva directorului Î.M. „Piața Centrală”.

2. Instanța de judecată a reținut că în conformitate cu dispozițiile art. 320 CP infracțiunea de neexecutare a hotărîrii instanței de judecată prevede: „neexecutarea

1

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A REPUBLICII MOLDOVA		
INTRARE NR.	19	
28	01	20 13

intenționată sau eschivarea de la executare a hotărîrii instanței de judecată, dacă aceasta a fost comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale”.

În același context, alin. (2) al art. 320 CP stipulează că „neexecutarea intenționată sau eschivarea de la executare de către o persoană cu funcție de răspundere a hotărîrii instanței de judecată, precum și împiedicarea executării ei, dacă aceste fapte au fost comise după aplicarea sancțiunii contravenționale”.

Potrivit art. 318 Cod contravențional neexecutarea intenționată sau eschivarea de la executare a hotărîrii instanței de judecată se sancționează cu amendă de la 50 la 150 de unități convenționale, iar neexecutarea intenționată sau eschivarea de la executare de către o persoană cu funcție de răspundere a hotărîrii instanței de judecată, precum și, împiedicarea executării ei se sancționează cu amendă de la 200 la 300 de unități convenționale.

Prin urmare, instanța de fond a reținut că, prin prisma normelor enunțate – art.320 alin. (1) și (2) Cod penal, nu operează autoritatea de lucru judecat în situația în care există identitate de fapte materiale, dar fapta este calificată diferit sub aspectul naturii juridice: odată ca contravenție și apoi ca infracțiune.

Instanța consideră că, legiuitorul autohton a pornit de la premisa respectivă deoarece, în condițiile judecării faptei, ca o contravenție nu s-a pornit urmărirea penală care are, ca obiect tragerea la răspundere penală a celui care a săvârșit o infracțiune și în consecință, nici acțiunea penală nu s-a putut stinge. Acțiunea penală nefiind stinsă, nu poate opera ca impediment pentru punerea ei în mișcare existența unei hotărâri definitive a unui organ competent, prin care pentru aceeași faptă s-a aplicat făptuitorului o sancțiune contravențională.

În viziunea instanței de judecată, o astfel de construcție legislativă va trebui reconsiderată în coroborare cu alte norme materiale și procesuale atât internaționale cât și naționale, precum și, prin prisma unor statuări ale Curții Europene pentru Drepturile Omului.

3. Prin încheierea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 05.11.2012 s-a dispus suspendarea examinării plîngerii petiționarei Crivova Valentina împotriva ordonanței procurorului în Procuratura sect. Centru, mun. Chișinău din 11.06.2012 privind refuzul în pornirea urmăririi penale în baza art. 320 Cod penal, precum și, împotriva ordonanței procurorului sec. Centru mun. Chișinău din 05.09.2012 prin care plîngerea cet. Crivova Valentina a fost respinsă, ca fiind neîntemeiată.

Totodată, s-a dispus sesizarea Plenului Curții Supreme de Justiție cu privire la controlul constituționalității sintagmei „dacă aceasta a fost comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale” din alin. (1) și (2) art. 320 Cod penal.

4. Prin Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție s-a admis demersul Judecătoriei Centru, mun. Chișinău și s-a decis să fie sesizată Curtea Constituțională referitor la constituționalitatea sintagmei „dacă aceasta a fost

comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale” încheiat citatul, din alin. (1) și (2) art. 320 Cod penal, în raport cu art. 20 alin. (1), art. 21, art. 25 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova.

Curtea Supremă de Justiție consideră ca prevederea citată din alin. (1) și (2) a art. 320 CP este neconstituțională pentru următoarele considerente.

5. Potrivit art. 7 alin. (3) CPP dacă, în procesul judecării cauzei, instanța constată că norma juridică ce urmează a fi aplicată contravine prevederilor Constituției și este expusă într-un act juridic care poate fi supus controlului constituționalității, judecarea cauzei se suspendă, se informează Curtea Supremă de Justiție care, la rândul său, sesizează Curtea Constituțională.

Astfel, pornind de la prevederile art. 4 al Constituției R. Moldova dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile omului se interpretează și se aplică în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care Republica Moldova este parte.

Principiul *non bis in idem* este stabilit pentru a reprezenta un drept fundamental al omului în instrumente, ca Pactul internațional ONU asupra drepturilor civile și politice din 1966 care, în art. 14 alin. (7) prevede că „nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit din pricina unei infracțiuni pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă în conformitate cu legea și cu procedura penală a fiecărei țări.”

De asemenea, art. 4 din Protocolul 7 al Convenției Europene prevede sub denumirea „Dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori” că nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit penal de către jurisdicțiile aceluiași stat pentru săvârșirea infracțiunii pentru care a fost deja achitat sau condamnat printr-o hotărâre definitivă conform legii și procedurii penale ale acestui stat.

Totuși, aceste prevederi nu împiedică redeschiderea procesului, conform legii și procedurii penale a statului respectiv, dacă fapte noi sau recent descoperite sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente sunt de natură să afecteze hotărârea pronunțată. Forța prevederii este relevată și de împrejurarea că art. 4 pct. 3 din acest act normativ nu permite nici o derogare de la regulă.

Considerațiuni similare se regăsesc și în legislația noastră națională, potrivit art. 7 alin. (2) Cod penal, nimeni nu poate fi supus de două ori urmăririi penale și pedepsei penale pentru una și aceeași faptă.

De asemenea, art.22 Cod de procedură penală prevede că nimeni nu poate fi urmărit de organele de urmărire penală, judecat sau pedepsit de instanța judecătorească de mai multe ori pentru aceeași faptă. Scoaterea de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale împiedică punerea repetată sub învinuire a aceleiași persoane pentru aceeași faptă, cu excepția cazurilor când fapte noi ori recent descoperite, sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente au

afectat hotărîrea respectivă. Hotărîrea organului de urmărire penală de scoatere a persoanei de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, precum și hotărîrea judecătorească definitivă, împiedică reluarea urmăririi penale, punerea sub o învinuire mai gravă sau stabilirea unei pedepse mai aspre pentru aceeași persoană pentru aceeași faptă, cu excepția cazurilor cînd fapte noi ori recent descoperite sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente au afectat hotărîrea pronunțată.

Așadar, Plenul reține că, pentru aplicarea principiului *non bis in idem* se cer a fi îndeplinite trei condiții:

a) să existe o hotărîre definitivă de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Autoritatea de lucru judecat se înscrie între cauzele care împiedică pornirea pe aceleași temeuri a urmăririi penale sau continuarea exercitării ei.

b) identitatea de persoană;

c) identitatea de obiect, fiind avută în vedere fapta și nu infracțiunea (în cazul în care s-ar da o altă încadrare juridică s-ar crea posibilitatea de a eluda regula).

Cu privire la consecințele rămânerii definitive a hotărîrii judecătorești, sunt indicate a se produce două efecte: unul pozitiv, care constă într-o eficiență activă numită puterea lucrului judecat și care conferă persoanelor în favoarea cărora au fost pronunțate dispozițiile hotărîrii dreptul de a folosi mijloacele legale pentru executarea lor.

În același timp, se produce și un efect negativ în sensul că se împiedică o nouă urmărire și judecată pentru faptele și pretențiile soluționate prin hotărîre. Acest efect este concretizat în regula *non bis in idem* și este cunoscut sub denumirea de autoritate de lucru judecat care reprezintă un obstacol în calea readucerii în fața organelor judiciare a conflictului de drept penal anterior soluționat, nici chiar sub o altă calificare.

Astfel, instanța de judecată, prin prisma atît alin.(1) cît și alin. (2) al art.320, Cod penal, invocă că sînt întrunite toate cele trei condiții pentru operarea principiului *non bis in idem* și anume:

a) există o hotărîre definitivă de tragere la răspundere contravențională, ea fiind de "materie penală" (*hotărîrea CEDO în cauza Zilberberg versus Moldova*)

b) la răspundere este trasă una și aceeași persoană pentru neexecutarea aceleiași hotărîri judecătorești.

c) este întrunită condiția identității de obiect, fiind avută în vedere fapta și nu infracțiunea, or, în cazul dat, prin cumularea a două contravenții se obține o infracțiune.

În speța dată, în viziunea Curții Supreme, fapta pentru care anterior persoana a fost trasă la răspundere contravențională, nu poate fi pasibilă și de posibilitatea aplicării sancțiunii penale.

Într-o cauză recentă, (*hotărârea CEDO în cauza Tsonyo Tsonev vs. Bulgaria 2376/03, 14 ianuarie 2010*) instanța europeană a pornit de la reclamația unui cetățean care, după ce a fost sancționat cu amendă contravențională, pentru că în cadrul unui conflict a spart ușa unui vecin și l-a lovit pe acesta, iar pentru aceeași faptă a fost condamnat și în fața instanței penale pentru violare de domiciliu și loviri sau alte violențe. În acest context, în fața Curții Europene, reclamantul a invocat încălcarea articolelor 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și a art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție, care garantează dreptul de a nu fi urmărit sau condamnat penal de două ori pentru aceleași fapte – *non bis in idem*. Curtea, prin hotărârea pronunțată la 14 ianuarie 2010, a constatat încălcarea ambelor articole.

Cu privire la art. 4 din Protocolul 7 al CEDO, Curtea a statuat că, sancțiunea contravențională aplicată reclamantului pentru faptele comise poate fi considerată având un caracter „penal” în sensul autonom, pe care Convenția îl acordă acestei noțiuni, având în vedere că, pe de o parte, interdicția instituită prin textul legal încălcat se adresează tuturor persoanelor și că, pe de altă parte, scopul sancțiunii este acela de a pedepsi și preveni săvârșirea în viitor a unor fapte similare.

În plus, s-a apreciat că există identitate de faptele care s-au aflat la originea sancțiunii contravenționale și respectiv cele care au generat procedura penală îndreptată împotriva reclamantului, independent de definiția legală pe care dreptul intern o dă contravenției, respectiv celor două infracțiuni. În acest context, s-a constatat, că a existat o dublare a procedurilor judiciare îndreptate împotriva reclamantului, având în vedere că procedurile penale au fost precedate de sancționarea contravențională a acestuia.

În concluzie, reclamantul fusese „condamnat” în procedura administrativă, (contravențională) ce trebuie asimilată unui „proces penal” în sensul autonom al acestei noțiuni în CEDO. După ce această „condamnare” a devenit definitivă, împotriva reclamantului fusese formulată o alta acuzație în materie penală care privea același comportament și, în esență, aceleași fapte.

Având în vedere că art. 4 din Protocolul 7 al Convenției interzice atât urmărirea penală cât și condamnarea unei persoane pentru fapte care au condus deja la aplicarea unei sancțiuni penale definitive, Curtea a constatat încălcarea principiului *non bis in idem* de către statul care a și fost condamnat. (*hotărârea CEDO în cauza Tsonyo Tsonev vs. Bulgaria 2376/03, 14 ianuarie 2010, www.echr.coe.int.*)

Din această decizie a Curții Europene a Drepturilor Omului, se poate observa, că s-a creat posibilitatea, ca și în legătură cu legislația moldovenească, să se întâlnească astfel de situații.

În legislația penală, și anume art.320 alin. (1) și (2) CP, sunt considerate deopotrivă contravenții sau infracțiuni, în funcție de aptitudinea lor concretă de a depăși pragul de pericolozitate specific unei infracțiuni.

Spre exemplu, aceeași faptă de neexecutare a hotărârii judecătorești poate constitui contravenție sau infracțiune, în funcție de observarea unei persistențe în comportamentul antisocial într-un interval de 1 (unu) an.

Autorul sesizării consideră că, dacă pentru un prim act s-a aplicat o sancțiune contravențională, iar cu ocazia constatării repetării faptei se procedează la tragerea la răspundere penală pentru infracțiunea respectivă, situația este asemănătoare cu cea din speța sus-enunțată.

De asemenea, în sprijinul opiniei adoptate, instanța consideră necesar și oportun de a face trimitere și la Hotărârea CtEDO pronunțată în cauza Serghei Zolotuhin versus Federația Rusă din 10.02.2009, în care reclamantul a susținut, că pedepsirea sa cu trei zile de „închisoare administrativă”, urmată de trimiterea în judecată penală pentru aceeași faptă, anume comiterea unor „acte perturbatorii minore”, în fapt acte de „tulburare a liniștii publice”, reprezintă o încălcare a dispozițiilor art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție. Marea Cameră a Curții a făcut, mai întâi, o atentă analiză a jurisprudenței sale în materie, și a ajuns la concluzia necesității reorientării și precizării acesteia. Într-adevăr, jurisdicția europeană a arătat că modurile diferite, în care ea a verificat în ce măsură o infracțiune, pentru care era urmărit un reclamant apăsarea, în fapt, aceeași cu o alta, pentru care el fusese deja achitat ori condamnat printr-o hotărâre judecătorească definitivă „reprezintă o sursă de insecuritate juridică, incompatibilă cu un drept fundamental, respectiv dreptul de a nu fi urmărit de două ori pentru comiterea aceleiași infracțiuni”; de aceea, Curtea a decis că este necesar să armonizeze interpretarea noțiunii de „aceeași infracțiune”, element component al termenului „idem” al principiului non bis in idem, instituit de prevederile art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție.

Este adevărat, a accentuat Curtea Europeană, că imperativele securității juridice, ale previzibilității și ale egalității tuturor în fața legii impun ca, fără rațiuni deosebite, ea să nu se „îndepărteze” de precedentele stabilite în jurisprudența sa. Totuși instanța europeană a arătat, că interpretarea „dinamică și evolutivă” a dispozițiilor Convenției comandă uneori, „reformele ori ameliorări” ale propriei sale jurisprudențe. În situația supusă analizei sale critice, Curtea a evidențiat, că analiza tratatelor internaționale de protecție a drepturilor omului, care consacră, sub diferite forme, principiul non bis in idem utilizează „o varietate de formule”.

Astfel, art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție, art. 14 §7 al Pactului internațional privitor la drepturile civile și politice adoptat sub egida O.N.U. și art. 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, utilizează noțiunea de „aceeași infracțiune” - „la meme infraction”, respectiv „same offence”; Convenția americană a drepturilor omului folosește noțiunea de „aceleași fapte” („memes faits”, respectiv „same cause”), Convenția de aplicare a acordului de la Schengen, se referă la termenii de „aceleași fapte” („memes faits”, respectiv „same acts”, pe când Statutul Curții penale internaționale conține formula „aceleași fapte” („memes faits”, respectiv „same acts”). La rândul lor, Curtea de Justiție a Comunităților europene și Curtea interamericană a drepturilor omului, în jurisprudența lor pertinentă, au pus în evidență diferența între formula „aceleași fapte” („memes faits”, „same acts” ori „same cause”, pe de o parte, și expresia „aceeași infracțiune” („meme infraction”, „same offence”, pe de altă parte, și au decis să adopte o interpretare a principiului discutat „întemeiată în mod strict numai pe identitatea de fapte materiale, fără a reține în calitate de criteriu pertinent calificarea juridică a acelor fapt” dată de normele juridice ale statului în cauză.

Cele două jurisdicții internaționale au subliniat că, procedând astfel, se ajunge la o interpretare a principiului în discuție „favorabilă autorului actelor comise”, ceea ce semnifică împrejurarea că, odată ce el a fost recunoscut vinovat și a executat pedeapsa aplicată ori a fost scos de sub urmărire penală, să nu mai aibă temerea că va fi din nou pus sub urmărire penală pentru aceleași fapte. Așa fiind, instanța europeană a considerat că termenul de „infracțiune” din art. 4 al Protocolului nr. 7 nu justifică „adeziunea” ei la o interpretare restrictivă, în special în lumina principiului consacrat în jurisprudența sa potrivit cu care Convenția trebuie să fie interpretată prin raportare la „condițiile actuale”, astfel încât garanțiile sale să „fie concrete și efective, nu teoretice și iluzorii”.

De asemenea, s-a subliniat că dispozițiile unui tratat internațional precum Convenția europeană a drepturilor omului pot fi aplicate „în lumina obiectului și scopului lor, prin luarea în considerare a efectelor utile” pentru cei cărora li se adresează. Așa fiind, instanța europeană a apreciat că aplicarea dispozițiilor art. 4 din Protocolul nr. 7 în sensul „privilegerii calificării juridice a două infracțiuni” este prea restrictivă în privința drepturilor persoanei, deoarece dacă cel în cauză este urmărit pentru aceleași fapte, ce au însă calificări diferite, garanția consacrată de text „riscă să fie diminuată”.

De aceea, instanța europeană a decis cu valoare de principiu că „art. 4 din Protocolul nr. 7 trebuie înțeles în sensul că el interzice urmărirea ori judecarea unei persoane pentru o a doua „infracțiune”, în măsura în care aceasta are la origine fapte identice sau fapte care sunt, în substanță, aceleași” într-o astfel de situație, Curtea va proceda „la propriul ei examen asupra acelor fapte ce constituie un

ansamblu de împrejurări concrete, care implică aceeași persoană, toate legate indisociabil între ele în timp și în spațiu, ce au a fi dovedite, pentru a se putea angaja urmărirea penală ori spre a se ajunge la condamnarea autorului acestora”.

În cauza supusă examinării, Curtea a constatat, că reclamantul a fost condamnat, mai întâi, pentru săvârșirea unor „fapte perturbatorii minore” în cadrul unei proceduri contravenționale, asimilate unei „proceduri penale”, în sensul autonom dat acestei noțiuni în cadrul Convenției; după ce această condamnare a devenit definitivă, împotriva sa au fost formulate mai multe acuzații penale, în cadrul unor proceduri penale propriu-zise, ce se raportau la săvârșirea aceluiași „acte perturbatoare”, adică „acte de tulburare a liniștii publice”, incriminate însă distinct atât de Codul contravențional, cât și de prevederile Codului penal ale statului în cauză. Curtea a considerat că, procedând astfel, autoritățile naționale au angajat împotriva reclamantului două proceduri penale diferite pentru comiterea aceluiași fapte, cu încălcarea principiului non bis in idem garantat de dispozițiile art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție.

În asemenea circumstanțe de fapt și de drept, Plenul Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a sesiza Curtea Constituțională în partea ce ține de controlul constituționalității sintagmei „dacă aceasta a fost comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale”, citat încheiat, a alin. (1) și (2) a art. 320 Cod penal, deoarece prezența în dispoziția normei penale a sintagmei menționate, ar putea substanțial afecta drepturile fundamentale ale omului prevăzute de art. 4, 20 alin. (1), art. 21, art. 25 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova.

Pentru considerentele enunțate, în temeiul dispozițiilor art.135 alin. (1) lit. g) din Constituția Republicii Moldova, art. 4 alin. (1) lit. g) din Legea cu privire la Curtea Constituțională, art. 39 din Codul jurisdicției constituționale, art. 39 p.4) din Codul de procedură penală, Plenul Curții Supreme de Justiție,

SOLICITĂ:

Reținerea pentru soluționare în fond a prezentei sesizări și examinarea constituționalității sintagmei din alin. (1) și (2) a art. 320 Cod penal „*dacă aceasta a fost comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale*” raportate la prevederile art. 4, 20 alin. (1), art. 21, art. 25 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova, precum și, la art. 4 al Protocolului nr. 7 al Convenției Europene pentru Drepturile Omului și art. 22 Cod de procedură penală.

Președintele Curții Supreme de Justiție ~~_____~~ Mihai POALELUNGI